

Akrabalık Bağları Ve Orta Yol

– mihrimah · 28 Ocak 2018

AKRABALIK BAĞLARI VE ORTA YOL;

Bu dünyada akraba olanlar, babam müftü, dedem derin hoca diyenler, hatta daha da ilerisi babası Nebi veya Resul diye güvenenler; Orada herkes kendi başına kalacaktır. Orada babanın oğula, oğulun babasına bir faydası olmayacaktır.

31/LOKMÂN-33: Yâ eyyuhen nâsuttekû rabbekum vahşev yevmen lâ yeczî vâlidun an veledihî ve lâ mevlûdun huve câzin an vâlidihî şey'â(şey'en) inne va'dallâhi hakkun fe lâ tegurrenekumul hayâtud dunyâ, ve lâ yagurrenekum billâhil garûr(garûru).

Ey insanlar, Rabbinize karşı takva sahibi olun! Ve o günden korkun ki; baba, oğluna karşılık veremez (yardım edemez). Ve oğul da babasına bir şeyle karşılık veremez. Muhakkak ki Allah'ın vaadi haktır. Öyleyse dünya hayatı sakın sizi aldatmasın. Garur (tagut), Allah'a karşı sakın sizi kandırmasın.

11/HÛD-45: Ve nâdâ nûhun rabbehu fe kâle rabbi innebnî min ehli ve inne va'dekel hakku ve ente ahkemul hâkimîn(hâkimîne). Ve Nuh (a.s) Rabbine
seslendi. Sonra (şöyle) dedi: “Rabbim! Muhakkak ki oğlum benim ailemdendir. Ve muhakkak ki Senin vaadin haktır ve Sen, hüküm verenlerin en iyi hüküm verenisin.”

11/HÛD-46: Kâle yâ nûhu innehu leyse min ehlik(ehlike), innehu amelun gayru salih(salihin), fe lâ tes'elni mâ leyse leke bihî ilm(ilmun), innî eizuke en tekûne minel câhilîn(câhilîne). (Allahû Tealâ)

şöyle buyurdu: “Ey Nuh! Muhakkak ki o, senin ailenden değildir. Muhakkak ki onun yaptığı salih olmayan bir ameldir. Öyleyse senin hakkında bir ilmin (bilgin) olmayan şeyi, Benden isteme. Muhakkak ki Ben, cahillerden olursun diye sana öğüt veriyorum.”

İzin günü akrabalık bağları yoktur.

23/MU'MİNÛN-101: Fe izâ nufiha fıs sûri fe lâ ensâbe beynehum yevme izin ve lâ yetesâelûn(yetesâelûne).

İzin günü sur'a üfürüldüğü zaman, artık onların aralarında bir neseb (soy bağı) yoktur. Ve (birbirlerine hal hatır) sormazlar.

Nezirler uyarıcı ve müjdeleyicidirler. Bizler de bu konuda insanları uyarmağa devam edelim.

6/EN'ÂM-48: Ve mâ nursilul murselîne illâ mubeşşirîne ve munzirîn(munzirîne), fe men âmene ve asleha fe lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn(yahzenûne).

Biz Resulleri “uyarıcılar ve müjdeleyiciler” olmaktan başka (bir şey için) göndermeyiz. Artık kim âmenû olur (Allah'a ulaşmayı dilerse) ve ıslâh olursa (nefs tezkiyesi ve tasfiyesi yaparsa) artık onlara korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar.

67/MULK-8: Tekâdu temeyyezu minel gayz(gayzi), kulle mâ ulkiye fihâ fevcun seelehum hazenetuhâ e lem ye'tikum nezîr(nezîrun).

(Cehennem) nerede ise öfkesinden çatlayacak gibi olur. Oraya herbir grup atılışında onun (cehennemin) bekçileri onlara: “Size nezir (uyarıcı) gelmedi mi?” diye sordu.

67/MULK-9: Kâlû belâ kad câenâ nezîrun fe kezzebnâ ve kulnâ mâ nezzelallâhu min şey'in entum illâ fi dalâlin kebîr(kebîrin).

Onlar (cehenneme atılanlar) dediler ki: "Evet, bize nezir gelmişti. Fakat biz onu yalanladık ve Allah hiçbir şey indirmemiştir, siz ancak büyük bir dalâlet içindesiniz, dedik."

67/MULK-10: Ve kâlû lev kunnâ nesmeu ev na'kîlu mâ kunnâ fi ashâbis saîr(saîri).

Ve: "Eğer biz işitmiş veya akıl etmiş olsaydık, alevli ateş halkı arasında olmazdık." dediler.

Din öğretiminde insanlara aman ha, sakın aşırı gitmeyin siz orta yolu tutun. Siz beş şartı yapın nasılsa cennete gidersiniz diyerek insanlar yanlış bilgilendirilmektedir. Allah'ın böyle bir orta yolu yok haberiniz olsun.

Kavmin ileri gelenleri bir gün kendilerini Allah'a ulaşmayı dilemeye davet eden Peygamber Efendimize ya Muhammed biraz senden biraz bizden alalım gel bir orta yol bulalım dediklerinde Allahütealâ aşağıdaki ayeti indiriyor.

17/İSRÂ-73: Ve in kâdû le yeftinûneke anillezî evhaynâ ileyke li tefteriye aleynâ gayreh(gayrehu) ve izen lettehazûke halîlâ(halîlen).

Ve neredeyse sana vahyettiğimiz şeyden başkası ile Bize iftira etmen için gerçekten seni fitneye düşürüyorlardı. Ve o taktirde seni mutlaka dost edinirlerdi.

Peygamber Efendimiz (S.A.V), muhakkak ki münafıkların söylediklerine inanmazdı ama Allahütealâ, inanmış gibi görünmesi halinde, O'nu dost edineceklerini ve fitneye düşüreceklerini söylemektedir.

17/İSRÂ-74: Ve lev lâ en sebbetnâke lekad kidte terkenu ileyhim şey'en kalîlâ(kalîlen).

Ve seni sebat ettirmeseydik, andolsun ki sen, onlara biraz meylederdin.

Münafıklar Peygamber Efendimiz (S.A.V)'i hep fitneye düşürmek istemişlerdir ama Allahütealâ O'nu hep korumuştur. Allah'ın korumasıyla onlara meyletmesi önlenmiştir.

Allah razı olsun.

Burhan AKSU